

nære sig. Vrede Herrer kunne derfor ikke paa det Punkt drage nogen Sammenligning med, hvad der gjøres i andre Forhold; gjøre de det, bliver det paa en efter min Formening mindre heldig Maade. Der gjøres det Samme for Sømandene som for Landmændene; de hjælpes til deres Uddannelse for at komme frem paa deres Bane; men til deres praktiske Uddannelse fra Begyndelsen af hdes der ikke Noget, hverken til den Næringsdrivende eller Landbrugeren og heller ikke til Sømanden. Det er altsaa noget Nyt, som der paa dette Felt skal etableres ved Skolestibet „Georg Stage“. Nu har det været min Mening — det kan være, at den er mindre rigtig, men jeg vil fremsætte den, for at jeg kan faae den imødegaaet af det ærede Medlem fra Åsens (Berntsen) og maaske det ærede Medlem fra Viborg (Klein), at denne Uplærelse i Sømandskab paa et Skib omkring i vore Farvande er en Slags kunstig Udklækning af Sømand. Det er indtilertid muligt, jeg tager feil, og at det har ikke saa Lidt at sige, at Drengene faae Lidt Øvelse i forskellige Ting ombord, som høre med til deres Gjerning. Jeg negter paa ingen Maade Betydningen deraf, og det er muligt, jeg tager feil, naar jeg siger, at det er en Lidt for kunstig Uddannelse. Efter som Søfartsforholdene ere, har det maaske Betydning og særlig Betydning for dem, som fra Skolestibet „Georg Stage“ kunne gaa ombord paa et Dampskib og avancere op til at blive vore første Søkapitainer. Der hører ganske vist en særegen Produktion til, og jeg vil indrømme, at det er en behageligere Maade at arbejde paa, end at skulle gaa ombord i et Seilskib og høre baade det Eine og det Andet paa lange Rejser, der dog egentlig ere dem, der give Sømandskab. Det kan jo være behageligt for Mange; men min ærbødige Mening i det Spørgsmaal er, at naar Staten vil give 15,000 Kr. til Sømandsdrenge's Uddannelse, saa udvælge blot nogle dygtige Seilskibsførere, som gaa Lidt længere med deres Skibe end i en Andebam, og giv dem saa et Beløb, jeg vil sige f. Ex. 100 Kr. om Aaret, til Hjælp for at tage en Sømandsdreng med ud paa en rigtig Rejse, og faae saa de 150 Sømandsdreng ud paa større Seilskibe og virkelig ud at seile for deres 15,000 Kr. Jeg er tilbøjelig til at tro, at dette vilde

hjælpe Mere til virkelig Sømandskab end det Andet. Dette Sidste vilde jeg ikke have Noget imod, paa ingen Maade, og det er ogsaa muligt, at det kunde ved at komme til Overveielse let føre til, at man ikke vilde have Noget imod at indrette dette i et vist begrændset Omfang som en sideordnet Institution. For mig har det ikke hidtil staaet klart, at den indslaaede Vej just var den, vi skulde søge ind paa for at hjælpe til at danne praktiske Sømandsdreng. Jeg beder undskyld, om jeg i denne Henseende er for daarligt underrettet eller har et feilt Syn. Jeg erkjender fuldt ud, at det er en ingenlunde uvigtig Sag, og efter at Skibsfarten har faaet en saa forandret Karakter, at vi om end ingenlunde have sluppet Seilskibene — det er langt fra; man bygger mange af dem rundt om i Verden — saa dog for en væsentlig Del have taget Dampskibe i Brug, hvor der, som bekendt, ikke i den gode gamle Forstand kræves Sømandskab, var det ønskeligt for os paa denne Maade at kunne komme de unge Mennesker til virkelig Hjælp, for at vi ikke skulle se den gamle Sømandsstand forvinde. Men jeg mener, at vi ikke opretholde den ved Undervisningen i et Skolestib som „Georg Stage“, hvorfra Drengene saa gaa over til Søofficersskolen eller til Dampskibe, men at vi snarere opretholde den ved at hjælpe dem til at komme ud at seile.

Marineministeren (Ravn):

Jeg synes, at det nu kunde være paa Tide, at jeg ogsaa fra min Side gennemgaar de forskellige Vædringsforslag. Det første Vædringsforslag under Nr. 142 angaar en Forhøielse af en Skibsintendants Understøttelse, men jeg har ikke været saa heldig at faae Tilslutning fra Udvalget. Det gjør mig ondt, men naturligvis er der i saa Tilfælde ikke Noget for mig at gjøre. Jeg vil dog bemærke, at Udvalget har været usædvanlig haardhjertet overfor denne Mand. Det maa vist have kostet de Herrer endel, da de ellers pleie at være ret rimelige i Retning af at tilstaa Understøttelser. Denne Skibsintendant Aamodt, som gik af for et Par Aar siden, er 70 Aar gammel, han har været ansat over 33 Aar fast i Marinens Tjeneste, og da han gik af, vilde hans Pension, hvis han havde været pensions-